

РЕШЕНИЕ

№ 31572

гр. София, 10.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5412** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мариана Маркова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за МВР.

Образувано е по касационна жалба на С. С. М. с ЕГН [ЕГН], чрез адв. Т. - АК – К. срещу решение № 1242 / 09.04.2026 г. по н.а.х.д. № 9156 / 2025 г. по описа на СРС, 16-ти състав, с което е оставена без уважение жалбата срещу заповед за задържането му с рег. № 22633516/07.06.2025 г. издадена от С. Й. М. –полицейски инспектор в участък Нови Искър към 02 РУ СДВР.

В касационната жалба се съдържат оплаквания за неправилност на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Жалбоподателят поддържа, че неправилно и необосновано съдът е приел, че оспореният административен акт съдържа фактически и правни основания за издаването му. Счита, че районният съд не е ограничил проверката си до законосъобразността на обжалваната заповед, а е попълнил липсващата фактическа конкретика чрез последващ анализ на материалите по досъдебното производство. Изтъква, че е неправилен изводът на СРС за съразмерност и необходимост на задържането. Прави се искане обжалваното решение да бъде отменено, както и да се отмени заповед за задържане с рег. № 22633516/07.06.2025 г.

В съдебно заседание касаторът се явява лично и с адв. Т. и поддържат касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба – С. И. М. –полицейски инспектор в участък Нови Искър към 02 РУ СДВР, не се явява, не се представлява. Депозирал е писмен отговор, в който моли касационната жалба да бъде отхвърлена и да бъде оставено в сила решението на СРС.

Прокурорът дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Настоящият касационен състав, като обсъди събраните по делото доказателства, наведеното от жалбоподателя касационно основание, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от лице с правен интерес и надлежна процесуална легитимация по см. на чл. 210, ал. 1 от АПК и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да потвърди заповедта за задържане на М. от 07.06.2025 г., въззивният съд е приел следното:

Около 22:00 ч. на 07.06.2025 г., ответникът по делото М. и неговия колега Т. К. от 02 РУ СДВР изпълнявали служебните си задължения в района на [населено място], площад С. Дух, където се провеждал концерт. Двамата забелязали, че охранителите на събитието извеждат от района на сцената мъж във видимо нетрезво състояние и се запътили към тях. Впоследствие било установено, че това е касаторът М., който викал и се дърпал. Двамата охранители предали лицето на полицейските служители, които се опитали да разговарят с него, но той ги заплашвал и бутал и в един момент посегнал и ударил полицаи К. с ръка в областта на шията. Поради това полицейските служители поставили белезници на касатора, който се борил с тях, вследствие на което и тримата паднали в тревата. За случилото се полицаи Т. К. съставил докладна записка. На касатора М. бил съставен протокол за предупреждение по чл. 65 от ЗМВР. Последният бил задържан по реда на ЗМВР и отведен в сградата на 02 РУ СДВР. По време на задържането на касатора му прилошало и бил прегледан от повикания на място екип на ЦСМП, които установили оток в лявата част на лицето и оплаквания от главоболие и световъртеж. В ранните часове на 08.06.2025 г. той бил конвоиран до МВР болница, където при преглед били установени кръвонасядания в областта на двете му очи, но не били установени по-сериозни наранявания.

На 07.06.2025 г. в 07.00 ч. в [населено място], е издадена атакуваната заповед за задържане на лице, по силата на която за телесна повреда на длъжностно лице (полицаи) по време на изпълнение на служебни задължения, касаторът М., на осн.чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, е задържан за срок от 24 часа, в 02 РУ- СДВР в 22:00 ч. на 07.06.2025 г. , като бил освободен в 15:10 ч. на 08.06.2025 г. Заповедта за задържане била връчена на касатора, който отказал да я подпише, за което било удостоверено с подпис на свидетел. При задържането на М. са му били разяснени правата, извършен му е обиск на 07.06.2025 г.

Първоинстанционния съд е приел горната фактическа обстановка въз основа на писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК - заповед за задържане на лице, протокол за личен обиск, удостоверение от отдел „Човешки ресурси“ - СДВР, медицински документи за жалбоподателя; както и от материалите по ДП № 928/2025 г. по описа на 02 РУ СДВР, пр.пр. № 25123/2025 г. на СРП и др.

Напълно се споделят изводите на СРС, че за прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидена необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват касатора със соченото нарушение не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване. Понятието „данни“ по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не съвпада с „достатъчно данни“ по смисъла на чл. 207, ал. 1 НК, нито изисква достатъчно доказателства за извършено престъпление.

Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието „достатъчно данни“ по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ „задържане за 24 часа“ по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. В случая от събраните по делото доказателства по несъмнен начин е установено, че задържаното лице е нанесло телесна повреда на полицейски служител по време на изпълнение на служебните му задължения. Както правилно е посочил СРС в мотивите си, установено е, че към момента на задържането по чл. 72 ЗМВР са съществували достатъчно данни за възможна съпричастност към престъпление и спрямо С. С. М. е осъществена хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, поради което заповедта е издадена в съответствие с материалния закон.

Не се споделят изложените в касационната жалба съображения, че СРС е попълнил липсващите фактически основания в заповедта чрез анализ на материалите по досъдебното производство. Последните са надлежно приобщени като доказателства по делото и като такива служат за формиране на правните изводи на съда.

Настоящият касационен състав не споделя и доводите на касатора, че заповедта за задържане е издадена в противоречие с целта на закона и в нарушение на принципа на чл. 6, ал.2 АПК за съразмерност.

Заповедта е издадена в съответствие с целта на закона. Неправилно първоинстанционният съд е посочил, че задържането по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е оправдано само когато лицето има опасност да се укрие или да осуети наказателно преследване. Няма спор, че това основно е мотивирало законодателя за правната регламентация на тази мярка за административна принуда, но не може да се отрече правото на самостоятелна преценка на полицейските органи да прилагат същата. Всяко съмнение за това, че уличеното лице може да препятства или затрудни разследването, както и че може да извърши престъпление също може да оправдае налагането на мярката. Задържаното лице към момента на задържането е буйствало и казвало съпротива на полицейските служители, което е наложило използването на помощни средства „белезници“, и в оперативната самостоятелност на полицейските органи е да преценят дали са налице основания да се смята, че би могло да извърши друго престъпление.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка „задържане за срок от 24 часа“ е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществения интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невиновност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § 1, б. с) от КЗПЧОС, съотнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на жалбоподателя са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му

свобода.

По тези съображения съдът намира, че в настоящия случай издадената заповед за задържане на лице е съобразена с целите на закона, като е спазен принципа за съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията.

В този смисъл задържането под стража на С. С. М. е законосъобразно и като го е потвърдил СРС е постановил правилно решение, което следва да се остави в сила.

При този изход на делото основателно е искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като на основание чл. 143, ал.2 АПК, ответникът по касация следва да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 66.47 евро.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София- град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1242 / 09.04.2026 г. по н.а.х.д. № 9156 / 2025 г. по описа на СРС, 16-ти състав, с което е оставена без уважение жалбата срещу заповед за задържането му с рег. № 2263з516/ 07.06.2025 г. издадена от С. Й. М. –полицейски инспектор в участък Нови Искър към 02 РУ СДВР.

ОСЪЖДА С. С. М. с ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР сумата от 66.47 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.